

Lužnice 29. června - 5. července 2008

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vlád'a a Lída, Katka Š., Jana, Honza A. (Big John), Ondra, Němen a Jarča, Štěpán, Honza M. (Žán Maré), Honza J. (Jenda)

Neděle 29. června 2008 (Praha – Suchdol): Po třech letech jsme se při Velké vodě konečně dostali na Lužnici. Předloni nám v jejím splutí zabránila povodeň, loni zase pro změnu sucho. Ze stavění táborové základny v Borovanech jako první na start naší plavby, jímž byla vodácká základna v Suchdole, dorazili Vlád'a, Němen, Štěpán a Honza M. - pro snadnější identifikaci mezi čtyřmi Honzy přejmenovaný podle svého slavného francouzského jmenovce s českými předky na „Žána Marého“. Vybrali pěkný plácek u ohniště s bohatou zásobou dříví, postavili zde stany a zamířili svažit svá vyprahlá hrdla do bufetu. Kolem šesté přijeli Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou. Také oni si postavili stan a zabydleli se. Pavel pak začal grilovat kuřecí řízečky, zatímco Štěpán a Maré se zakousli do velikých štanglí salámu.

„Ten mi vydrží tak na tři nebo spíš na dva dny,“ ohodnotil životnost salámu Štěpán. Letošním zvykem se již stalo, že vždy někdo, kdo na vodě slavil narozeniny, skončil ve vodě. Tentokrát přišla řada na Pavla, který se sice alespoň symbolicky snažil ostatním vysvětlit, že na svátek se tato tradice nevztahuje, ale protože dobře věděl, že je to marná snaha, ani se moc nebránil a přijal stejně jako jeho předchůdci svůj osud s humorem. No počasí bylo výborné - krásné teplé a slunečné - tak to bylo docela příjemné osvěžení.

Jako poslední dorazila skupina vedená Honzou A. (přejmenován na Big Johna), kterou krom něj tvořili ještě Ondra, Katka, Jana, Jarča a Honza J. (Jenda). Po skoro čtyřech hodinách jízdy vlakem, včetně asi půlhodinového zpoždění, se jim podařilo přejet o jednu stanici a s těžkými bágly tak museli šlapat docela daleko. Ostatní s výjimkou Pavla a Káji s Pájou jim alespoň vyrazili v nastávající tmě v ústrety, aby jim pomohli.

Poté, co se i oni zabydleli, jsme se společně přesunuli do bufetu, kde obsluhovaly dvě velmi sympatická děvčata. Pavel a Vlád'a vytáhli kytary, začali hrát, zpívalo se a bylo dobře. Inspirováni textem jedné z písní: „V rodině u Becherů, becherovku pijou všichni přímo ze džberů ...“ jsme také dali dvě oslavenecké rundy třináctého pramenu. Dalšími hity večera byly také Jez a zejména Ohroženěj druh, při němž mlad'oshi zpívali do okénka bufetu: „Udělej mi to co mám rád, co se mi líbí ...“

Kája mezitím zažehl ohýnek, k němuž se po zavíračce ostatní postupně přesouvali - tedy pokud rovnou neodpadli do stanů. Nebo na stan.

Pondělí 30. června 2008 (Suchdol – Majdalena; 11,4 km): Od rána přšelo, ale přesto bylo stále teplo. Rozhodli jsme se tedy nebourat mokré stany a raději zde tábořit ještě jeden den s tím, že v cíli dnešní plavby - Majdaleně - necháme lodě a večer se vrátíme do Suchdola.

Po snídani, převzetí pěti lodí z místní půjčovny Tramp a provizorní opravě stanu Honzy A. a Ondry, jehož tyčky v noci nevydržely Ondrův nácvik volného pádu, vyrazili Pavel a Vlád'a auty do Majdaleny, odkud se vrátili před jednou vlakem. Pak již nic nebránilo tomu, abychom vyrazili na dnešní plavbu. Složení posádek, až na Pavla, který odmítl svěřit Páju někomu jinému, jsme vylosovali již včera večer a tento pěkný zvyk jsme pak opakovali skoro každý den. Dnes bylo následující: Pavel – Pája, Kačka – Jana, Vlád'a – Štěpán, Honza A. – Ondra, Němen – Jenda, Lída – Helča, Jarča – Maré a singlující Kája.

Počasí se trochu umoudřilo, a tak jsme vypluli dokonce v okamžiku, kdy do nás pralo sluníčko. Pak sice ještě trochu sprchlo, ale jinak bylo hezky. Neméně krásný byl i úsek, jímž

jsme proplouvali. Velmi úzký tok Lužnice se zde většinou klikatil lesem, kolem nás kvetly a voněly květiny a stromy, ptáci po celý den pěli své popěvky. Všude kolem ticho a klid a jen několik málo lodí, které jsme za celý den potkali. Prostě pohodka a romantika. Pravda, řeka moc netekla, ale přesto to zde bylo úchvatné. Pravidelně jsme dělali zastávky na písččných plázičkách, jichž zde bylo požehnaně, a na nich ale i během plavby se osvěžovali.

Na jediném jezu - pověstném smrťáku [Pilaři](#), který jsme přenesli po levém břehu, jsme počkali na několik posádek, jež se zdržely. Poté, co přípluli totálně promočení Big John s Ondrou, ukázalo se, že příčinou zdržení bylo jejich cvaknutí. To si pro velký úspěch vyzkoušeli asi na dvaceti metrech hned třikrát. Honza pak jen rozhodně oznamoval, že zítra již s Ondrou určitě nejede. Ještěže alespoň včas stačili přendat do kánoe k Vlád'ovi archaickou kytaru, alias pádlo, kterou díky jejímu „kvalitnímu“ zvuku daroval Pavel Honzovi k narozeninám, ať se na ní učí. Stejně se pak ale rozlepila, když se namočila v jejich polorozpadlém stanu.

Ondra to komentoval: „Ten háček je nemožnej!“

„Háček jsi ale ty,“ upozornili jsme ho.

„Jóóó?“

Na Pilaři se mezitím vytvořila menší dopravní zácpa u vysoké navigace, pod níž se lodě spouštěly zpět do řeky. Nenechali jsme se ale vyprudit jakýmsi tábořem s pramicemi, který byl ukrutně pomalý, a ještě se dožadoval toho, že musíme počkat, až si laskavě stáhnou svoje přetěžké hydry nacpané dřívím na večerní ohýnek, a než se rozkoukali, byli jsme na řece. Pak již zbývaly jen poslední tři kilometry s jedním malým a jedním větším pěkným stupínkem, které jsme v pohodě spluli, byť Pája hlasitě protestovala.

V Majdaleně byla louka na táboření docela obsazená a zdaleka se nám to zde nelíbilo tak jako v Suchdole. Mnuli jsme si proto ruce blahem, že jsme tábořiště neměnili. Lodě jsme zamkli řetězem v lesíku u odlehlé části kempu. Pak již jsme vyrazili na cestu zpět. Pavel s Kájou a Pájou a Vlád'a s Lídou auty, ostatní vlakem.

Bylo již docela pozdě a za celý den jsme byli dost vyhládlí. Cestující vlakem se po příjezdu proto hned vhrnuli do nádražní hospody. Zde toho moc k jídlu nenabízeli, ale i tak spluli zásoby polévky a sekačky.

Ostatní na ně chvíli čekali a pak se vydali na večeři do hospody. V nejbližší z nich, U Jezárka ale nevařili, a tak museli šlapat do asi deset minut vzdáleného Cinema Baru. Přidali se k nim ještě Helča a Maré a odměnou jim byly obří porce opravdu vynikajících lahůdek.

Po návratu zjistili, že bufet je již je zavřený, takže jsme jen chvíli poseděli a šli pak spát docela brzy. Jen Honza A., Ondra, Katka a Jana vyrazili na pivko do putyky U Jezárka, kde ale již bylo po zavíračce. Snad by se ještě vetřeli na jedno, ale Ondra to zazdil otázkou: „Nedali byste nám pár piv?“ Tak z toho nic nebylo.

Úterý 1. července 2008 (Majdalena – Stará Hlína; 15,4 km): Počasí již dnes bylo naprosto pohodové a protože nás Helča přesvědčila - udělala moc dobře - že přeci jen zkusíme sjet Lužnici Starou řekou, ani dnes jsme nebourali stany a zůstali v Suchdole další den, což kempaře docela pobavilo. Usoudili jsme totiž, že 22 kilometrů obtížným terénem do nejbližšího kempu v Lužnici, navíc s přemístěním stanů a bagáže by bylo docela maso. Rozdělili jsme si tedy tento úsek raději na dva kratší.

Po snídani tak Pavel s Vlád'ou opět nejprve vyrazili auty do Staré Hlíny. Cestou vyložili barely, pádla a několik „hlídačů“ u lodí v Majdaleně, zatímco ostatní se sem dopravili vlakem. Pak již pokračovali do Staré Hlíny. Protože odtud ale neexistovalo rozumné spojení, vrátili se zpět Vlád'ovou oktávkou.

Před vyplutím jsme se ještě občerstvili v místním bufetu a pak již po půl druhé vypluli. Snadno jsme zdolali [kamenný stupínek](#) za Majdalenou a pak pokračovali tokem, který se

oproti včerejšku ještě více zúžil a zmeandrovatěl. Klikatili jsme se tak mezi stromy a křovinami, z nichž nám pěli ptáci.

Po třetí hodině jsme dopluli k [Rozvodí](#), kde právě probíhala rekonstrukce pravého segmentu jezu do Staré řeky. Vpluli jsme do ní tedy levým segmentem.

Pak již jsme pokračovali úchvatným úsekem Staré řeky. Ta se tokem širokým obvykle ne více než tři až čtyři metry vinula lesem. Do řeky byly napadané větve i kmeny lehlých stromů, ale tam, kde by bránily plavbě, byly většinou prořezány. Vody byl dostatek k tomu, abychom mohli v poklidu proplouvat, a tak jen občas bylo nutné při uvíznutí na kmeni pod hladinou se „překopulovat“ vpřed. Pouze na několika málo místech jsme museli loď přes větší kmen přetáhnout a párkrát strom podjet zalezlí do kánoí nebo jej překročit či přelézt. Bylo to ale více zábavné než obtížné, prostě super.

Provoz zde byl minimální, míjeli jsme se jen s asi dvěma partami a jedním starým vlkem samotářem, který trpěl, když jeho pálava drhla o písčité dno či o stromy.

Milovníci ticha, klidu, krásné panenské přírody a dobrodružné povahy vůbec si zde libovali. Čekali jsme také pověstná mračna komárů, ale ti se někde asi schovali a moc jich nebylo. Dva či tři postřiky repelentem za celé odpoledne od nich spolehlivě ochránily. Možná také pomohlo Hu-Hu, jímž jsme lehce nařídili naši krev, aby jim tolik nechutnala.

Kolem sedmé jsme dopluli do Staré Hlíny, kde jsme loď schovali a zabezpečili řetězy za betonovým pilířem silničního mostu tak, že nebyly prakticky odnikud vidět.

Pak již následoval kyvadlový přesun auty řízenými dnes abstinujícími řidiči Helčou a Vládou do Majdaleny, kde jsme zašli na večeri do hospody U Petříčků. No, nikdy více nás zde už asi neuvidí. Obsluhovala zde totiž naprosto neuvěřitelná kráva (odpusť hodný dobytku za to přirovnání). To, že si nebyla schopná zapamatovat objednávku déle než pět až deset sekund nám až tak nevadilo, ale její kecy, kterými nás celou dobu startovala, byly nestravitelné. Nejlépe to snad dokumentuje skutečnost, že Pavel pověstný tím, že zvýší hlas, jen když zpívá, to po pár jejích drzých komentářích nevydržel a poslal jí do prdele, což ostatní kvitovali s povděkem.

No alespoň jsme se najedli a pak přešli do Suchdola, kde nám v zastřešeném bufetu bylo mnohem lépe. Vláďa a Pavel se nakonec nechali přemluvit ke kytáře, ale dnes to bylo poklidnější než v neděli. I dívčina u okénka bufetu se ptala: „Dneska becherovčičky nebudou?“

„Dneska neslavíme svátek,“ odpověděli jsme, protože jsme nevěděli, že ho před námi Jarča zamlčela.

Nakonec nás „hudebně“ doprovodili i Štěpán a Maré, kteří si do rukou před pusou „blili“ beat box Pražákům těm je tu hej. Snad je k tomu inspiroval nový nápoj Matrix (top topic s rumem), který i ostatní ohodnotili jako vydařený mix.

V pozdějších hodinách se partička od vedlejšího stolu začala dožadovat písní tak vehementně, že jsme hru raději utlumili.

Nejhorší byla jedna socka, která se evidentně sjetá naklonila nad Pavla s Vládou a blekotala: „Zahrajte něco na pohodu, třeba nějaký ‚ímo‘,“

Pak nějaký opilý debil začal jezdit kolem bufetu oprýskaným favoritem, aby zaparkoval co nejbliže svého stolu a mohl si pustit kazeťák. Po chvíli si ale vyflákal baterii a pak byl rád, že nastartoval a odploužil se do háje.

Středa 2. července 2008 (Stará Hlína – Lužnice; 6,6 km): Skvělé počasí pokračovalo i dnes, a tak jsme bez rozpaků mohli po snídani a sbalení tábořiště napravit včerejší zaváhání a popřát Jarče ke svátku. Předání darů nejprve pochopitelně předcházelo, jak jinak, její nezbytné přemístění letem plavmo do Lužnice.

Pak již následoval kyvadlový přesun k lodím do Staré Hlíny. Zatímco jedna skupina zde zůstala a připravila kánoe k plavbě, druhá várka zamířila nejprve do našeho dalšího tábořiště ve vesnici Lužnice. Poté, co v místním hezkém kempu postavila ve stínu topolů stany, se vrátila za ostatními do Staré Hlíny. Protože to bylo autem asi jen deset minut jízdy, navrhl Vláďa, že to riskne a odveze všechny najednou. Spolu s Pavlem vepředu měli luxusní sezení - každý své vlastní místo; Ondra, Kája, Štěpán a Maré na zadní sedačce se také poskládali docela slušně; zato Big John uložený v kufru jako v katafalku si užil své. Byl sice obložený spacáky, přesto ale pocítil na vlastní záda každý výmol, nemluvě ani o sauničce, kterou si zde proti vlastní vůli dopřával.

Asi v půl třetí jsme vypluli na dnešní relativně krátkou trasu. Lužnice se pomalu v meandrech vinula rákosím signalizujícím, že jsme již ve vzduší velikého rybníka Rožmberku. Trochu jsme z této netradiční překážky měli obavy. Ne neprávem, protože při protivětru může být překonání dvou kilometrů otevřené hladiny poměrně obtížné.

Ale dnes bylo počasí vskutku letní a navíc jsme zjistili, že asi až do půlky Rožmberku hloubka dosahuje jen něco mezi metrem a metrem a půl a dá se díky tomu vylézt ven z lodí a pak se bezpečně dostat zpět. Záhy jsme se díky tomu mohli smočit v teplé vodě a užít si báječnou koupačku. Štěpán s Marém skákali z lodi šipky, další sváděli vodní koňské souboje. Nakonec jsme zde dováděli více než hodinu. Janě bohužel přitom spadla do vody kovová obruč pro uzavření barelu. Přestože jí ostatní přispěchali na pomoc a dost dlouho zde šlapali dno, bylo to jako hledání jehly v kupce sena. Obruč se tedy nakonec nepodařilo najít, ale při vracení lodí jsme s tím našěstí neměli žádné problémy.

Pak již jsme raději dopiglovali k několik metrů vysoké [hrázi](#), přes níž jsme museli kánoe přetáhnout, a pokračovali dále mělkým širším tokem do kempu v Lužnici.

Po šesté jsme dopluli do tábořiště a hned zamířili do bufetu osvěžit se pivkem, sprchou, párky a klobáskami. Mladí oši pak vyrazili ještě do hospody a po návratu začali v kempu hrát spoustu her jako: Král vysílá své vojsko, Studnu, Hu-tu-tu a mnoho dalších. Nakonec jim to vydrželo až do čtyřech hodin ráno.

Ještě předtím nás šokovalo, když v tomto idylickém kempu, kde slovo ticho rozhodně neztrácelo svůj význam, náhle asi v jedenáct hodin spustil ukrutný „soundsystem“ tvořený heligonkou a tubou.

A hned první sloka první písně, při níž nám nad hlavami zahřmělo: „Já jsem malej Pepík, ještě jsem si nepích,“ dávala tušit, že playlist tohoto dua v mnohém předčí i nechvalně proslulé Šlapetáky.

No ale my si ten večer užili po svém - většina hrami, jiní jako Pavel totálně vytuhlí ve stanu.

Čtvrtek 3. července 2008 (Lužnice – Vlkov; 10,9 km): Ráno při probouzení jsme leželi ve stanu a mohli poslouchat zvuky přírody kolem nás: houkání sůvy, zpěv ptáků a kejhání kachny, kterou chudinku neustále pronásledovali dva až tři kačeři domáhající se její pozornosti. Zdálo se, že z vesnice sem zazníval také kohoutí budíček.

Nasnídali jsme se, popovídali si a pak zbořili tábořiště. Skupina stavěčů: Vláďa, Pavel, Kája, Ňumen, Honza A. a Ondra pak vyrazila auty do dnešního cíle naší plavby v kempu Měruše u Vlkova. Tam dojeli za chvíli a v pohodě pak vybudovali naše tábořiště. Pot se z nich ale přitom jenom řinul, jaké bylo ukrutné vedro. Něco bylo zkrátka ve vzduchu.

Po půl třetí jim jel z asi kilometr vzdáleného nádraží vlak, kterým se vrátili do Lužnice. Společně s ostatními pak konečně vypluli na řeku. Předtím ještě správce varoval Pavla, že se od Veselí žene bouřka. Naštěstí nás ale minula, a tak nás zastihl jen déšť, který však nebyl ani příliš intenzivní ani příliš dlouhý. Spíš to bylo o úvaze, zda je v tom dusnu lepší trochu zmoknout nebo se pařit v pláštěnce či větrovce.

Lužnice zde byla mělká a v rovném korytu moc netekla, ale přesto byla plavba hezká, i když jsme museli kánoe přenést přes tři nesjízdné jezy - [Tájek](#), [Frahelž](#) a [Val](#). Jen poslední z nich spluli Maré a Štěpán. Naštěstí nebylo moc vody, a tak s vývařičem pod jezem neměli žádné problémy. Na druhou stranu jsme zdolali nebo někde spíše skodrcali i několik menších stupínků. Po celou plavbu nás provázel libozvučný zpěv ptáků v okolních stromech a křovinách. Všude byl naprostý klid a stejně jako včera jsme nepotkali žádné jiné vodáky. Mnohem méně příjemné byly mušky, které se rojily nad řekou a obtěžovaly nás svojí dotěrností.

Kolem sedmé hodiny jsme dopluli do kempu. Z koryta Lužnice k němu vedla krátká asi třicet metrů dlouhá odbočka, na jejímž konci byly vybudovány dřevěné stupínky, po nichž jsme kánoe pohodlně vytáhli na břeh. Potíž nám způsobilo bahno, jehož zde bylo naplaveno ohromné množství. Dna našich lodí o něj drhly tolik, že se na tomto krátkém úseku jen pomalu sunuly vpřed.

Po převléknutí a osvěžující sprše jsme se nasatili v místním bufetu nabízejícím obvyklý jídelníček: smažáky, řízky, vafle apod. Big John si dal na této vodě už asi čtvrtý smažák, mnozí ostatní ho v tom napodobili.

Stany jsme si dopoledne postavili v blízkosti ohniště a co bylo skvělé, tak v lesíku vzdáleném jen několik desítek metrů od nás bylo tolik proschlého dříví, že bychom zde mohli udržovat oheň asi půl roku. Záhy tak vzplanul ohýnek, kolem nějž jsme se rozsedli a povídali různé veselé historky. Jana vytáhla kazoo, jež pak kolovalo a každý na něj „zahrál“ nějakou písničku. Později bohužel začalo pršet, a tak jsme byli nuceni se přesunout pod zastřešené sezení u bufetu. Zde jsme dopijeli zbytky: víno, rum s džusem, rum s vodou, rum s limonádou, rum s rumem, Hu-Hu a jiné. Byl to ďábelský mix! Helča zapálila svíčku, ale silný vítr jí neustále zhasínal, než to Maré vyřešil tím, že přinesl ze záchodu stojánek na štětku, ve kterém pak svíčka byla dokonale chráněná.

Vlád'a hrál na kytaru, zpívalo se, popíjelo a bylo dobře...

Pátek 4. července 2008 (Vlkov – Veselí; 5,3 km): Nejkratší trasu letošní Velké vody jsme absolvovali na závěr - v pátek. Domluvili jsme se totiž, že v sobotu již nepoplujeme a své putování ukončíme ve Veselí. A protože se nám v kempu ve Vlkově líbilo, a navíc to bylo pohodlnější, nebourali jsme stany a zůstali zde i na poslední noc.

Vlád'a s Pavlem nejprve převezli auta do Veselí a vrátili se Pavlovým focusem. Po jedné hodině jsme tak mohli v pohodě vyplout. Jen bahenní zkratku na úvod jsme si odpustili a raději lodě dotáhli rovnou k hlavnímu korytu Lužnice. Počasí i dnes bylo hezké, ale přeci jen od rána po celý den foukal poměrně silný vítr, v němž bylo obtížné si uvařit vodu na čaj, kafe a polévky ke snídani.

Trasa byla natolik krátká, že jsme ji absolvovali v naprostém klidu a s četnými srážecčkami. Charakter řeky zde byl podobný jako včera, jen v závěru na předměstí Veselí přibyla zástavba a četné mosty a můstky. Silniční most byl přitom tak nízko, že jsme jej museli podplout zcela zalezlí do kánoí. Pak již jsme po třetí hodině přistáli u [jezu](#) a po vytažení kánoí na břeh vyčkali po telefonické domluvě příjezdu majitele půjčovny, jemuž jsme vrátili zapůjčené plastovky. Také jsme se rozloučili s Vlád'ou, Lídou, Katkou, Janou a Marém, kteří odjížděli domů již dnes.

Ostatní se pak vrátili autem a vlakem (Helča, Honza A. a Ondra) do Vlkova, když cestou ještě nakoupili nějaké zásoby v místním Tescu.

Po návratu jsme se nejprve navečeřeli buď v bufetu, kde další várka smažáků našla své zájemce, nebo z vlastních zásob. Kluci vařili guláš, který se jim sice vydařil, ale Štěpán si při tom opařil nohu.

Pak již jsme zažehli ohýnek živěným dostatečným množstvím předem připraveného dříví. Opékali jsme si buřty a špízy; Honza A., Ondra, Jarča a Pavel hráli na kytary, zpívalo se a povídalo. K tomu jsme popíjeli pivko zakoupené do zásoby do PETek a víno. A protože to byl poslední večer, tak jsme si ho užívali. Pravda někteří trochu více, jako Jenda či Jarča, jež pak u ohýnku vesele tančila. Raději se pak vyspali pod širákem, stejně jako Kája. Nakonec většina z nás vydržela až do světla...

Sobota 5. července 2008 (Vlkov – Praha): Dopoledne jsme dospávali noc, ale horko nás nakonec vyhnalo ven. Pak již následovala snídaně a balení. Honza později vytrvale nastavoval utrženou strunu svého „pádlá“, která mu znovu a znovu praskala, a asi stejně jako ostatním se mu moc z této skvělé vodácké akce nechtělo domů. Dá se říci, že vyšlo téměř vše: výtečné počasí, dostatek vody umožňující splutí úchvatného úseku Staré řeky, výborná parta, spousta zábavy a vůbec všeho, co k vodě patří.